

S04E01 BOHOVÉ ZEXESU

Místo: souhvězdí Střelce, paluba vesmírného korábu s archaickým retro názvem WD-40

(dravý rock ,n' roll techno rytmus, zazní gong, pak bubny)

Helemese, kdo to jde a kudy,
ten nás jistě vysvobodí z nudy!
Mořem kráčí, rozhrnuje mraky,
no tohle bych chtěl teda umět taky!

Ref: Womens chorus:

Here he comes: Moses! Oh yeah! Moooses! Moooses! Men's chorus: He is risen back – Moses, Oh yeah! Moooses!

Na velkoplošné obrazovce umístěné v hale kosmického korábu právě běží hlavní zprávy z Kosmonetu, přerušené mimořádnou naléhavou relací, krátkou pátrací zprávou mezigalaktické policie Intercops: „Pozor, pozor, vyhlášíme mezigalaktické pátrání po pohřešovaných trestancích na útěku. Věnujte, prosím, pozornost následujícímu hlášení,“ zní z obrazovky suchým neosobním hlasem.

Ze záznamu se objeví snímky deseti osob se jmény a krátkým popisem. Jmenovaní czizili plně ozbrojenou policejní intergalaktickou loď a nacházejí se na útěku, neznámo kde. Zpráva je zakončena opakovaným varováním, že hledaní jsou ozbrojeni a všeho schopní nebezpeční odsouzení recidivisté. Z obrazovky na nás postupně zírají obličej Logana, Liama, Jaxona, Lucase, Maksima (Maxe), Aleksy, Jane, Sophie a Sarah, označené v hlášení za pravděpodobnou vůdkyni gangu.

Kapitánka desetičlenné posádky Sarah Amitoko ovladačem přerušila běžící zprávy, sebevědomě se postavila před svolaný tým a zahájila meeting.

„Není třeba se představovat, znají nás už všude,“ podotkla ironicky s pohledem na obrazovku. Krátce si odkašlala a otevřela sdělení stručným popisem: „Nacházíme se v těsné blízkosti našeho cíle. Přistávací manévr zahájíme za dvanáct hodin, dvacet pět minut. S ohledem na cílovou destinaci použijeme k vyloštění průzkumnou raketu Modul 80. Planeta Zexes je zavedena v programu Universum jako běžná planeta s pozemským klimatem i atmosférou. Je osídlená homo sapiens a svou velikostí je přibližně třikrát větší než Země, rozdělená na pět civilizačních okruhů a nejvyvinutější je tradičně rovníkové pásmo s teplým klimatem. Zexes má celkem osm světadílů, přibližně sedmdesát procent povrchu planety je zalito moři a oceány. Přistaneme v oblasti písečné pouště na liduprázdné pahorkatině nazvané Kaspik, na dosah aktuálně nejrozvinutější civilizaci celého Zexesu. Cílová destinace právě prochází obdobím, které lze z našeho pohledu popsat jako pozemský starověk. Svou historickou paralelou jsou nejbližší starověkému Babylonu. Rozlohou představuje zhruba pětinasobek původní pozemské Perské říše v době rozmachu, zde na Zexesu tvoří jednoznačně společenství s nejrozvinutější státní strukturou a navazující infrastrukturou. Mimo toto kulturní, obchodní i vojenské centrum existují na dalších světadílech, s ohledem na odlišné podnebné pásy, méně početné civilizace opožděné svým vývojem, nahrazující však svůj deficit zvýšenou brutalitou a výbojností. Pro výsadek stanovuji taktický postup pojmenovávat jednotlivá místopisná označení pozemskými názvy, s ohledem na podobnost vývoje nás to snáze uvede do problému. Nejedná se o hodinu dějepisu, postavám ponecháme místní jména a vám bude stačit shrnutí, že zbraně i válečná taktika jsou na

úrovni starověku – luky, šípy, ochočená zvěř, kované železo. Máme neobvyklé štěstí, náš výsadek se uskuteční v době, kdy jejich Babylon, v našem případě Atmanah, čelí vpádu barbarských armád v součtu pětkrát převyšujícím celkové síly Babylonu – Atmanahu. Napětí ve městě roste a současná vládnoucí dynastie Chamihetů se potýká s dosud nejsilnějším protivníkem v dějinách Atmanahu šikujícím své armády na dosah města. O to nebezpečnějším, že útočí kmeny z barbarského Severu, které precizně ovládly výrobu a zpracování železa. A svými nově vyvinutými okovanými vozovými hradbami, jejichž variabilita umožňuje skládání snad nejlépe srovnatelné se stavebnicí Lego, představují doposud neporazitelnou mobilní sílu, která se vyrovná vysokému kamennému opevnění města Atmanahu. Pro splnění našeho úkolu navrhuji kromě běžné výbavy jednotlivce použít zbraně typu VX ve střední verzi a zbraň z tekutého kovu – meč coby návnadu, doplněnou o strategii spojení se s dynastií Chamihetů a s věnováním našeho daru říši – daru, spočívajícího v totálním zničení jejich nepřátel. Protože pro zbraň VX nemáme věrohodné robotické nosiče, musíme vytipovat vhodného kandidáta – muže, který se úkolu zhostí, aniž by tušil, že se jedná o sebevražednou misi. Policejní verze zbraně VX, kterou je vybaven náš mezigalaktický koráb WD-40, je z bezpečnostních důvodů konstruována tak, že bez robotických nosičů je prakticky neodpalitelná. Jedinou možnou náhražkou je vlastní lidské tělo,“ vysvětlila krátce Sarah ostatním vlastnosti jejich munice a pokračovala dál. „Dynastie Chamihetů má v říši postavení rovné jejich nejvyššímu bohu Horthovi. Náležet k dynastii znamená požívat nejvyšších poct coby zástupce božstva na Zexesu – jejich Zemi. Splněním mise nás čeká uvedení do božského stavu v celé říši Atmanahu, kterou spasíme před téměř jistým zánikem. S Chamihety si plánovitě udržíme přátelský vztah, přenecháme jim světskou moc i správu země, sami se soustředíme pouze na postavení na úrovni blahosklonných rádců s cílem dosáhnout maxima v uspokojení našich tužeb, které...“ usmála se Sarah poprvé po dlouhém a poněkud monotónním výkladu, „nebudou mít hranice, poněvadž bohům a bohyním je dovoleno vše,“ dodala s odzbrojujícím úsměvem. „S arzenálem, který máme k dispozici, neexistuje na celém Zexesu protivník schopný čelit či vzdorovat palebné síle našich galaktických zbraní. Nyní nařizuji rozchod, podrobnosti mise má každý v manuálu. V případě dalších dotazů mě kontaktujte před vyloděním na Zexes. Konec meetingu. Zahajují volnou debatu.“

Nálada se uvolnila a poradní síní na ukradené mezigalaktické policejní lodi se ozval sjednocený aplaus doplněný o nadšený pískot, tleskání a dupání nohou.

„Jednoduše řečeno – ti hňupové nás budou považovat za bohy, už když na ně vypustím plamenomet z helikoptu. Až uvidí poprvé vznášedlo, tak kleknou odevzdaně na zem a týden nepřestanou s modlením,“ řehtal se na celé kolo nadmíru spokojený Lucas a chlípně pomrkával po Jane.

Ta s neskrývaným nadšením přitakala: „Umíš si představit, co to s nimi provede, když použijeme véixko (zbraň VX) v kombinaci se zbraní z tekutého kovu? To bude jízda! To je vážně lepší než kroutit si basu na nucených pracích! Na Sarah, která vymyslela, jak přelstít Intercops!“ přitakala s pohárem v ruce Jane.

„Na úspěšnou misi,“ přerušil je Maksim, krátce zvaný Max, a přitukával si s nimi na zdraví panákem čiré tekutiny. „Jen jednu – poslední před výsadek,“ mrkl omluvně na Sarah, která velkoryse přehlédla zakázaný přípitek vodkou před přistáním.

„Ale jen jeden, po splnění mise ti poteče i z uší,“ poznamenala s mírně naznačenou nevolí, vzala nabízený pohár a obratem ho vyprázdnila do dna. „Na úspěšnou misi!“ zopakovala po Maksimovi. „A na budoucí bohy Zexesu! A taky na Maxe!“ dodala ještě a sklouzla uznaným pohledem na Maksima.

„Za svůj manévr s wédé čtyřicítkou si zaslouží potlesk! Bez něj bychom skončili na galejích ve výkonu trestu. Na nejlepšího pilota všech galaxií, Maksima!“ zvolala za všeobecného hlaholu.

„Berem si luky a šípy?“ zažertoval i jindy odměřený Liam s asijskými rysy v obličeji a všeobecné nadšení neznalo mezí.

Vize snadného života z pozice budoucích vládců Zexesu nabyla reálných obrysů. Výměna výkonu trestu na nucených pracích organizovaných mezigalaktickou policií Intercops za božské prázdniny na odlehlém a zaostalém Zexesu, schovaném v souhvězdí Střelce, byla po dramatickém útěku s policejním obojživelným (rozuměj pro civilní i bojové lety) korábem pro mezigalaktické lety WD-40 téměř na dosah.

Liam s pečlivostí sobě vlastní položil na stůl dva kontejnery: zlatý a rudý. Odšrouboval uzávěry a prozkoumal obsah uvnitř. Ukázalo se, že se jedná o prášek v barvách kontejnerů. Se zaujetím pátral na obrazovce, než vybral vzor meče, který ho zaujal. Hbitě si stáhl z palubní desky jeho charakteristiky s rozměry pro výrobu formy a zadal údaje do dalšího programu. Chvilí nato odběhl do vedlejší kabiny a vrátil se s formou na meč, připravenou ze zvláštní šedavé hmoty připomínající plast. Na okamžik si ji spokojeně prohlédl, pak vzal do ruky nůž a vyryl do místa budoucí čepeli nad rukojetí nápis FUCK YOU, ovšem obráceně a zprava doleva. Poté vysypal pečlivě odměřený objem obou nádob s práškem do formy, zbylé místo zalil černou tekutinou a s potěšením formu položil na pult, ale z jeho pohybů bylo patrné, že původně prázdná forma výrazně změnila hmotnost. Přibližně za hodinu pozvedl svůj výrobek, zručně stáhl formu z odlitku a v rukou se mu zaleskl krásný lesklý meč. Meč z tekutého kovu. Zbraň, která po ztuhnutí doslova prochází železem. Dar pro Hypnogara Apikose, krále Sjednocených armád Severu, který stál na dosah branám Atmanahu s cílem uchvátit říši. Z vedlejší místnosti Liam vytáhl posuvný ocelový žebřík, zavěsil ho ke stropu a nohy upevnil k podlaze. Pak se vší silou rozmáchl a sekl mečem do vztyčeného žebříku. Ozvaly se dvě rány, jak meč prošel oběma vzpěrami, a žebřík se rozpadl na dva kusy. Spodní díl s rachotem spadl na podlahu, zatímco horní část se houpala na hácích zavěšená ke stropu. Liam se spokojeně usmál a bedlivě prozkoumal lesklé ostří meče, které zůstalo bez poskvrny. Pohledem pobaveně sklouzl na otisk svého vrypu na čepeli nad rukojetí – FUCK YOU. Tak znělo jeho krátké poselství. Pak meč pečlivě zabalil do připraveného polstrovaného pouzdra. S touto zbraní by mohl poškodit celou mezigalaktickou loď, pomyslel si ještě, načež odeslal velitelce lodi krátkou zprávu: Úkol meč splněn.

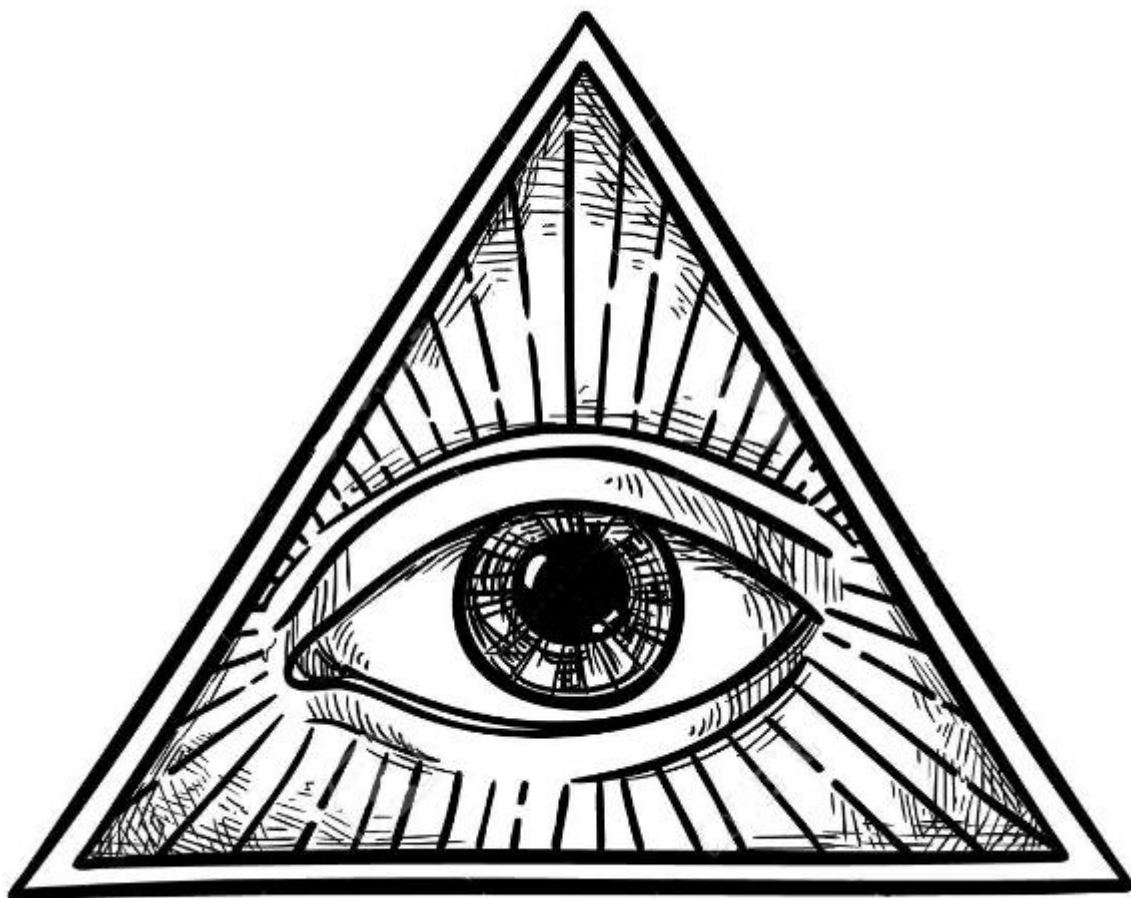
Černooký mladý muž s nakrátko střiženými kudrnatými vlasy a do bronzova opáleným tělem se nadechl a ponořil pod hladinu jezera. S rozkoší vychutnával chladivou vodu, vědom si faktu, že se pravděpodobně jedná o nadlouho poslední koupel.

Výjezd koňmo za město se s ohledem na horečnaté přípravy na válku s Hypnogarem nedoporučoval. Druhým, pádnějším důvodem bylo jeho včerejší vystoupení během diskuze s veleknězem. Muž vydechl pod vodou, až se v průzračné vodě objevily kroužky bublin stoupající v nepravidelných řetězcích vzhůru k nebi. V tichu podvodního světa uvažoval nad svou situací. Instinktivně tušil, že to, co provedl, znamená jeho konec mezi vyvolenými. Svým chováním včera znevážil velekněze hned dvakrát za sebou – nejdříve si přede všemi dovolil opravit jeho zápis, pak provedl čin, za který se běžně platí smrtí. Netušil, jakou shodou náhod je ještě nejen na svobodě, ale i naživu. Za to, že pohlédl veleknězi zpříma do očí, si podle přísných chrámových pravidel zasloužil okamžitě zemřít. Nejen že ho nezatkli, ale k jeho údivu se nestalo vůbec nic. Velekněz přešel jeho pohled, jako by ho ani nezaznamenal.

Guptha, protože tak se náš mladý muž jmenoval, se odrazil od písčného dna jezera a vynořil se nad hladinu. Vyplivl vodu z úst a rychlými tempy zamířil ke břehu. Jedno je jasné, pomyslel si už s hlavou nad vodou. V jeho očích neviděl vůbec nic. To nebyly oči velekněze, pomyslel si s jistotou a přemýšlel nad svým včerejším jednáním. Poté, co mu k překvapení ostatních opravil chybu v zápisu na

pergamenu, ho zničehonic napadlo se přesvědčit přímým pohledem do jeho očí, byť si byl vědom rizika okamžité smrti. Místo toho je ale stále tady, dokonce na svobodě a užívá si dnešní koupel, jako by se vůbec nic nestalo, pomyslel si s údivem i spokojeností zároveň. Byl si však vnitřně jistý, že velekněz jeho opovážlivost ztrestá. Vyčkával, Guptha však nevěděl, z jakého důvodu. Ani si nedokázal odpovědět na otázku, proč to vlastně udělal. Proč riskoval život přímým pohledem do očí velekněze? Proč ho veřejně přede všemi opravoval? Neuměl si dát jednoznačnou odpověď. Čin se však stal a odvolat ho zpět už nebylo možné. Prostě cítil, že to udělat musí. Guptha doplaval k příkrému skalnatému břehu a svižným tahem se vyšvihl z vody na plochý kámen. Nahé tělo mu napříč přes celá záda zdobilo zvláštní barevné tetování ve tvaru trojúhelníku. Obraz, který na Zemi nazýváme vnitřní či božské oko.

Napohled nalehko vybavená osmičlenná skupina, oděná do bílých přiléhavých kombinéz, se blížila k velkému městu obklopenému majestátně se zdvihajícími, víceúrovňovými hradbami. Krása výhledu vyrážela dech. Naše skupina se však nezabývala estetikou, na čerstvě ukořistěných koních společně zamířili k branám města. Byli vybaveni překladateli řeči a příručními zbraněmi, jejichž účinnost by svou ničivostí dokázala zneškodnit deset podobných Atmanahů. Před nimi stála poslední část jejich plánu, jak se uvést do role spasitelů říše a následné pozice oslavovaných bohů ovládajících prostřednictvím dynastie Chamihetů planetu Zexes i s jejími obyvateli. Tryskem ujíždějící skupina nevybíravým způsobem rozkrojila zástupy a bezohledně se probíjela početným davem, až dorazila do těsné blízkosti hradeb u hlavní brány. V bezpečné vzdálenosti z dostřelu kuší sesedli z koňů a

rozmístili se po obvodu pomyslného kruhu do předem připravených palebných pozic, tvarem tvořících hroty pentagramu vysunutých hlídek, přičemž zbývající tři z nich obsadili střed.

Nervózní posádka za zdi opevněného města vyhlásila poplach hlasitým troubením i údery do obrovitých závěsných gongů. Dunění doplněné o troubení z rohů rezonovalo podzemními chodbami chrámů i ulicemi opevněného kamenného města. V atmosféře strachu z blížícího se předvoje barbarských armád sjednotitele kmenů Severu Hypnogara Apikose pokládali Atmanahové náhlé zjevení neznámých bílých postav u hlavní brány za možné zahájení útočných operací nepřátelských vojsk.

V ten okamžik, kdy se osmičlenná skupina před hlavní bránou Atmanahu rozmístila do palebné pozice, se nad hlavami bíle oděných vetřelců objevily dva lesklé vznášející se objekty, které se nepochopitelně zastavily přibližně dvě stě metrů nad zemí. Území pod sebou pokryly kuželovitým paprskem, jasně patrným i v oslepující sluneční záři. Základnu kužele tvořilo místo, které obsadili bíle odění vetřelci. Davy vyděšených obyvatel Atmanahu sledovaly s bází i úžasem úchvatné divadlo. Pět bílých postav rozmístěných do pravidelného obrazce se třemi zbylými uvnitř, představujícími odhodlané jádro na základně pomyslného stanu složeného z paprsků různobarevné, jasně zřetelné vzdušné hradby, vypadalo úchvatně i hrozivě zároveň.

Dunění gongů i troubení rohů nabývalo na intenzitě. Ozbrojená stráž brány připravená k výpadu čekala na pokyn velitele hradeb, aby útokem smetla podivnou skupinu. Napětí za hradbami se dalo krájet. Poslové uháněli chvatně se spěšnými depešemi k velitelům na všech úrovních. Historiky o nepřičetné odvaze Hypnogarových jednotek založené na sebevražedných misích byly notoricky známé. I poslední obyvatel Atmanahu věděl, že se Hypnogarova vojska šikují v přibližné vzdálenosti

dvou dnů ostrého pochodu od hradeb Atmanahu a útok lze očekávat kdykoli. Střety průzkumných a výzvědných skupin Hypnogarových armád s oddíly předsunuté obrany Atmanahu byly na denním pořádku. Ve vzduchu visela i možnost ozbrojeného výpadu s cílem zahájit dnes již nevyhnutelnou válku přímým střetem s armádami Hypnogara předtím, než dojde k jejich seskupení do hrozivého ocelového šiku nekonečných vozových hradeb. Několikanásobná početní převaha i demonstrace obrněných posuvných pevností však naháněla hrůzu už jen svým vzhledem. Doprovázená navíc uměle vyvolaným rytmickým rachotem, který bral dech, vyvolávala děsivé představy masakru následujícího po prohrané válce. V myslích obyvatel Atmanahu kolovaly chmurné obrazy uřezaných hlav napíchnutých na zabroušené kůly, jako vztyčené prsty lemující městské hradby dokola po celém obvodu města. Rozčtvrcená těla žen, mužů i dětí s vyhrzlými orgány, hromady uřezaných údů rozdělených jako v archivu na kupy vyrvaných očí, usekaných či ořezaných končetin, prsty počínaje a vytrženými jazyky konče. Mám pokračovat? Krutost válečníků Severu přesahovala běžnou představivost. Stažení zaživa z kůže se s ohledem na jejich precizně zvládnuté techniky posmrtného mučení jevilo jako relativně pokojná smrt.

Válka byla na spadnutí a strategické rozhodnutí z hlavního vůdcovského stanu Atmanahu, zda zahájit útok předem, nebo se spolehnout na doposud nezdolané hradby s perspektivou celoročního obléhání, doposud nepadlo. Obyvatelé Atmanahu se připravovali na obě varianty zároveň. Horečnatě navázeli do města zásoby jídla, sháněli z pastvin dobytek za účelem ustájení, zabezpečovali dlouhodobé zdroje vody pro obléhané město a s bázní v očích hleděli k nejisté budoucnosti. Bitva bohů, jak nově lidé začali přezdívat blížícímu se konfliktu, přesunula pozornost mas na dění v chrámech po celém Atmanahu. Lidský faktor přestal být hybatelem událostí. S očekáváním smíšeným s posledními nadějemi se oči obyvatel Atmanahu upíraly na znamení vyložená kněžími. Spojení s božskými silami nabývalo na intenzitě a přerostlo v přesvědčení, že se jedná o zápas na život a na smrt s brutálními bohy Severu. Oběti bohům neznaly mezí, každý den i noc byly za tísnivého očekávání vybírány zástupy panen a mladých mužů jako dar k usmíření jinak očividně rozhněvaných božstev. V chrámech po celém Atmanahu byly za zvuku bubnů a svitu posvátných ohňů prováděny rituální popravy obětí za účelem získání přízně zjevně prozatím neutrálního boha slunce Hortha. Privilegované vrstvy ztratily svá privilegia a výběr obětí spadající do jurisdikce kněží se rozšířil i na doposud nedotknutelné nejvyšší společenské vrstvy. Krása a nevinnost dráždila, spojená s urozeným původem přitahovala pomstychtivé oči velekněze spolehlivě jako magnet. Ten se opájel nově nabytou mocí. Společnost se radikalizovala úměrně k hrozícímu nebezpečí zániku. Rostoucí Hypnogarova vojska demoralizovala celý Atmanah.

Za těchto okolností se před hlavní branou Atmanahu zjevily bíle oděné postavy s neznámými úmysly, přičemž jejich příchod doprovázelo nikdy neviděné divadlo. Jedná se o vyslovenou přízeň bohů, nebo jde o lstivý útok Hypnogara s cílem ošálit je neobvyklým představením? Zahájit útok ihned, nebo počkat na povel k vyhlášení od velitele hradeb? To vrtalo hlavou veliteli družiny na hlavní bráně, zatímco nespustil oči z podivného úkazu. Vtom se však stalo něco nečekaného. Směrem k bráně se v jazyce Atmanahů začaly shůry ozývat pokyny k otevření bran a uvedení celé skupiny přímo k samotnému Chamihetu VIII., současnému vládci říše. Překvapení i znepokojení zároveň nebralo konce. Planina před hlavní bránou na povel ztichla a oči náhodných přihlížejících se obrátily s nehraným úžasem směrem k neobvyklému představení.

„Jsme poslové boha Hortha a přinášíme dar, který je určen samotnému vládci Atmanahu!“ ozývalo se z neznámých objektů na obloze.

Mezitím dorazil i velitel hradeb a usilovně přemýšlel, jak se zachovat. Pokud je to léčka a on nezasáhne včas, přijde o hlavu tak jako tak. Jestli však mluví pravdu, nebylo by moudřejší se jejich vůli podvolit a doprovázet skupinu až k nohám samotného Chamiheta? Tváří v tvář hrozícímu nebezpečí

ze strany Hypnogarových vojsk se rozhodl vsadit svůj život na jedinou kartu. Osobně se ujme příležitosti a zažádá o audienci u Chamiheta VIII., vládce Atmanahu i božího syna zde na Zexesu. Co může ztratit? Jestli je to pokus o útok, odhalí jejich úmysly cestou k nejvyššímu. Jestli ho však předtucha nešálí a jedná se o příležitost, kterou mu seslali sami bohové, je čas se jí chopit, utvrzoval sám sebe. Pak se vztyčil, krátce z pozice vrchního velitele hradeb ostatním vysvětlil svou strategii, přikázal jim nezasahovat, dokud nedá sám pokyn, a pomalu se s mečem u pasu jen tak, bez štítu a přilbice, vydal směrem ke skupině osmi neznámých.

Shůry opakovaně zaznívala ta samá žádost.

Vrchní velitel Gamiton odhodlaně seběhl po točitých schodech velitelské věže, prošel doposud přivřenou bránou připravenou k okamžitému spuštění a zamířil přímo k podivně osvětlenému objektu, z dálky připomínajícímu světelný stan.

Hlas shůry se odmlčel.

Oči všech se upřely na vzpřímeného, pomalu kráčejícího Gamitona.

„Show začíná,“ komentuje situaci do vysílaček ze svého vznášedla – helikoptu Maksim a se zadržovaným smíchem informuje ostatní o dění pod ním. „Podle výzbroje a uniformy k vám tam dole kráčí některý z velitelů. Toto je zlomový okamžik, navrhuji přeskočit plánovaný postup rovnou k demonstraci síly na zvířecí oběti. Na dohled severozápadně od hlavní brány táhnou stádo krav. Přikážu mu jednu z nich dovést na otevřené prostranství se skálou jižně od vašeho palpostu a upeču z ní biftek plamenometným dělem z helikoptu. Sarah, potvrď souhlas s postupem, konec hlášení.“

Chvilkový praskot ve sluchátkách přerušil jasný pokyn.

„Uděluji souhlas s akcí. Maksime, zahaj demonstraci síly na dobytku. A pokus se ušetřit toho velitele, ať cítí naši dobrou vůli. Může se nám hodit. Konec hlášení.“

„Hlášení všem pozicím, tady Max. Zahajuji shora akci demonstrace síly. Bohové Zexesu přicházejí,“ křikl ještě Max odhodlaně do mikrofonu. Přepnul vysílání na venkovní okruh, zapnul překladač řeči a zahájil akci.

„Stůj! Na můj povel, vojáku, stůj!“ ozvalo se shůry na Gamitona.

Dole na povrchu Zexesu by se v Gamitonovi krve nedořezal. Srdce mu bušilo, krůpěje potu mu stékaly po čele. Na povel zastavil a s napětím vyčkával. Nastal rozhodující okamžik. Pokud nezaútočí teď, navážu s nimi kontakt a jsem o krok blíž ke svému cíli, přemítal Gamiton, zatímco poklekl a odložil meč. Viditelně odzbrojený čekal na vývoj situace.

„Na důkaz našich dobrých úmyslů vám předvedeme, co se stane s nepřátelským vojskem Hypnogara Apikose,“ burácel božský hlas shůry. „Vojáku, následuj rudý paprsek a přiveď živou krávu na otevřené prostranství končící skálou,“ přikázal pobavený Max shora a připravil si hlaveň do palebné pozice.

Gamiton pochopil, co se od něj očekává. Chvilí trvalo, než odehnal jednu z krav od stáda na určenou planinu, kam ho jako prodlouženým prstem shůry navigoval temně rudý světelný paprsek z neznámého objektu na obloze.

„Přivaž ji ke sloupu a zařaď se do zástupu za silnicí,“ přikázal stroze hlas z nebe.

Gamiton provedl, co se po něm očekávalo, a všichni s nedůvěrou hleděli na neklidnou, uvázanou krávu.

„Nastavím tam biftek medium,“ řehtal se Maksim do vysílačky, zatímco na obrazovce měřil parametry zvířete a nastavoval sílu ožehů i mikrovln, aby došlo k lahodnému propečení. K tomu přidal několik efektů podobných ohňostroji včetně studeného plamene navíc. „Fire!“ zařval do mikrofonu na své kolegy a stiskl spoušť.

Ohnivě rudý záblesk sjel z oblohy a silou blesku v mžiku sežehl krávu včetně prostranství v okruhu přibližně deseti metrů kolem dokola. Vzduchem se nesl praskot pyrotechnických efektů a od země se odrazily různobarevné ohňové sloupy, zatímco dav kolem, všichni, jak tam byli, jeden po druhém padali na kolena. Když představení skončilo, odkryl se překvapeným obyvatelům Atmanahu pohled na přesně vypálený kruh, v jehož středu leželo efektně ugrilované zvíře s místy popraskanou kůží, jakoby právě sejmuté z ohromného rožně.

Hlas shůry se ozval znova: „Na počest našeho setkání jsme připravili pohoštění pro přítomné. Přineste si pivo, víno a sůl s chleby, hostina začíná a ženy mají přednost!“

Prostranství vzápětí ozvučila hlasitá hudba s podmanivým rytmem podobným nápěvům halekaným při oslavách boha úrody po úspěšné sklizni. První z přihlížejících se osmělili a s tasenými noži se opatrně vydali směrem k voňavě propečenému zvířeti. Začala hostina, později označovaná v kronikách jako první zjevení bohů v období před přívaly blahodárných dešťů.

Gamitonův odhad se ukázal být správný. Byli to bohové! A on se stal tím, který je přivedl až k nohám samotného Chamiheta! Spása pro Atmanah je na cestě a řídí ji sami bohové, jásal v duchu. A on, Gamiton Páres, velitel hradeb, od zítřejšího dne povýšený do generálského stavu, je při tom! Od zítřka bude velet vlastní armádě a Hypnogarova vojska budou poražena na hlavu. O tom není pochyb, ví to už celé město! Gamiton viděl jen malé ukázky z toho, co dovedou bohové, ale úžasem zůstal přibitý k zemi. Kouzla, která předváděli, nemají obdoby. Meč, který sekal železo jako vodu. Ohnivě paprsky, které zabíjely na dálku a roztavily zeď. V noci uměli vykouzlit světlo a vystoupat na oblohu, kdykoli se jim zachtělo. Bohové sestoupili do Atmanahu a k Chamihetovi je přivedl on – Gamiton Páres, od zítřejšího dne generál Jižního vojska. I za tuto pozici vděčí bohům. To jejich kouzelný meč způsobil, že se uvolnilo místo pro něj. Velký den pro Atmanah i pro Gamitona Párese nastal současně! A nemusí děkovat hvězdám, protože bohové jsou přímo tady v Atmanahu s nimi. Ne všichni však vítali jejich přítomnost s nadšením. Co má asi tak slavit generál Jižního vojska Ámes, kterého nahradil? Gamiton pohlédl na jeho mrtvé tělo s rozpolcenou hlavou právě v okamžiku, kdy ho odnášeli k přípravě na slavnostní pohřeb se všemi poctami. Jeho životní cesta skončila. Byl to osud, nebo zasáhli bohové? Zasáhli bohové, to je jediné vysvětlení. Osudy se v jejich přítomnosti naplňují, uvědomil si s bázní Gamiton a v duchu si probíral každý detail předchozího souboje. Ámes to byl, kdo se dobrovolně se zbraní v ruce postavil na zkoušku kouzelnému meči. Teď je jeho zbraň rozsekutá na dva kusy a jeho hlava rozřátá vedví i s přílbou. A koho vlastně teď, když už je po všem, vůbec zajímá, že jeho úmysly byly přátelské? Postavil se božské zbrani a zemřel. Gamiton si z toho vzal ponaučení. Kdo se postaví úmyslu bohů, musí být připraven zemřít. Bohové dávají i berou. Je to jejich vlastnost. Musí se naučit být navždy mezi těmi, co přijímají. Protože ti, co platí, platí svým životem. Ani pohled velekněze nevěstil nic dobrého. Přestal se ovládat a odkryl své oči tolika pohledům kolem! Něco takového se nikdy předtím nestalo. Nikdo nesmí beztrestně pohlédnout do očí veleknězi! Velké věci se dějí v Atmanahu a Gamiton je při tom! A od dnešního dne je všechno jinak, pomyslel si Istivě

Gamiton. Ti, co jsou v jejich přízni, stoupají vzhůru. A hvězda Gamitona Párese je na vzestupu, utvrdil se s povýšeným úsměvem budoucího generála Jižního vojska. Bude si muset najít novou ženu odpovídající jeho budoucímu stavu. Jako generál Jižního vojska nemůže sdílet lože s obyčejnou dcerou kupce. To dá rozum. Uznale pohlédl na krásné ženy u dvora. Ty mu budou patřit, vlastně už patří! Od zítřka jsem generál, opravil sám sebe. Ale novou manželku si musí pečlivě vybrat, aby odpovídala jeho nové pozici. Přemýšlel, zda má poslat domů posla, nebo rozvod vyřídit sám. Posel bude lepší, ale ještě s tím počkám, ujistil se a na tváři se mu vyloudil spokojený úsměv při představě zkoprnělého obličejeho jeho tchána, kupce Kamihota, který většinu svého bohatství a vlivu získal správou sítě nevěstinců vyhlášených po celém Atmanahu. Celou dobu mě měl za obyčejnou nulu, přehlížel mě od prvního okamžiku. Nikdy jsem mu nebyl dost dobrý. Jen počkej, jako generál Jižního vojska si na ten tvůj krám posvítím. Ty už nevyděláš ani vindru. Skončíš jako otrok v kamenolomech i se svými dcerami, pomyslel si pomstychtivě, vědom si nově nabyté moci. Anínu si můžeš vzít zpátky, děti budou moje, ale moji ženu ti vrátím i s úroky. Kdo má pořád snášet ty její povýšené řeči. Prý jsem nic nepřinesl a živoříme z peněz jejího otce. Však se uvidí, jak se ti na ulici povede, až tatíka pošlu v okovech na nucené práce. Počkej, až zaplatíš za jeho dluhy svým tělem. Nahou a bosky tě vymahači vyženou z jeho domu rovnou do nejbližšího bordelu založeného tvým vlastním fotrem. Zato moje hvězda míří vzhůru! Vrtkavé je kolo štěstěny, ale teď se kola osudu točí pro mě, radoval se Gamiton a nemohl se nasytit přítomnosti. Každý nádech mu připadal jako dar. Jsem ten, který přivedl bohy do Atmanahu! Mé jméno bude navždy v kronikách! Vytesané do kamene na věky věků. Porazitel Hypnogara Apikose! Ano, nedivte se, to není omyl. Byl jsem vybrán, abych velel misi přímo do tábora Hypnogara. Mám mu předat do jeho rukou kapitulaci města i celé říše Atmanahu včetně daru, který nemá obdoby. Povezu mu kouzelný meč. Meč, který seká kov jako máslo. Žádná zbraň proti němu neobstojí. Však bohové dobře vědí, co činí. Jak jinak získat jeho důvěru než darem hodným králů? A pak, jen co spolu s ním dorazí na dohled k branám, ho zničí. Proti vůli bohů mu zázračný meč bude zbytečný. Pouhým pohledem ho odzbrojí a všem jeho vojákům upadnou hlavy. A on to bude, kdo spasí říši! Je na cestě stát se přímo rádcem samotného Chamiheta zodpovědného za řízení armád Severu, Jihu, Východu i Západu. Kuj železo, dokud je žhavé, nabádal ho vnitřní hlas. Zítřek bude jeho velký den! Ale sláva jeho činů už pulzuje celým městem dnes, uvědomil si pyšně, usrkl z poháru vína a přitáhl si pro sebe jednu z tanečnic s černými očima a vlasy spletenými do dlouhých provazců prokládaných perlami. Do zítřka ještě zbývá celá noc a ta bude dlouhá, pomyslel si spokojeně, zatímco mu Zealandra masírovala tělo vonným olejem.

Hlavní síň královského paláce dynastie Chamihetů byla uvolněna pro zástupce bohů. K dispozici jim bylo poskytnuto celé severní křídlo paláce včetně nezbytné ochrany a doprovodu. Každý z bohů obdržel osobní ochranu dle vlastního výběru. Nyní seděli bohové u zasedacího stolu v přijímací komnatě severního křídla.

„Vypadá to, že jsi je ohodnotila správně,“ komentoval situaci z lehátka pohodlně roztažený Max a upíjel z poháru vína. „Ti oslové nám věří každý blábol, co mě napadne vypustit z huby,“ řehtal se smíchem zrudlý Max a pokračoval. „Včera jsem jim tvrdil, že na sexuální výkon uspokojující sto žen najednou musí dosáhnout správného stupně víry. Ten se pozná tak, že při skoku ze skály vyletí vzhůru namísto dolů, navíc je důležité mít správně zavřené oči, aby to fungovalo. Takto...“ Maksim zavřel oči a zašklebil se jako duchem nepřítomný s náběhem na demenci. „Do večera zaplnili zátoku pod skálou mrtvolami,“ poznamenal ještě.

„Nemůžeš jim přece tvrdit, co tě napadne,“ protestovala Sarah. „Tím poškozujeme nás všechny,“ vytkla Sarah Maxovi.

„Proč? Bohové jsou vrtošiví a já jim ukazuji svět, jaký je. Ten nezmění ani bohové jako my. Smrt je přirozenou součástí života a z pozice bohů bereme i dáváme. Pokud ukážeme soucit nebo váhání, obrátí se to proti nám a přestanou nás považovat za bohy,“ namítl Max.

„Souhlasím s Maxem!“ skočila mu do řeči Jane. „Jsem bohyně, tak si můžu tvrdit, co chci, a ty se jdi se svými radami vycpat. Už mě nebaví poslouchat donekonečna ty tvoje kazatelské pindy. Teď jsme bohové, tak se chováme jako bohové. A já mám zrovna chuť se božsky pobavit,“ zavýskla a za hlasitého povzbuzování ostatních vyskočila na stůl a obrátila do sebe další pohár vína.

Sarah se odvrátila a se sebezapřením potlačila kousavou odpověď. Pak se vrátila pohledem k ostatním a veselým, bezstarostným hlasem zvolala: „Fajn, ať je po vašem. Na další oslavy!“

Když pro Gupthu přišli poslové samotného velekněze, seděl ve svém skromném pokoji v pozici lotosového květu. Chvíli mu trvalo, než se probрал a dolehly k němu omluvné hlasy poslů. S úklonami až k zemi ho žádali, aby je okamžitě následoval k veleknězi. Je to vůle bohů, opakovali s přehnanou uctivostí pořád dokola a připadali mu jako u vytržení.

Takže je to tady, uvědomil si Guptha a mlčky se podřídil jejich požadavkům. Pomsta velekněze za jeho chování na sebe nedala dlouho čekat, přemítal, zatímco provázel posly do hlavního chrámu boha Atmanahu, sídelního paláce velekněze. Na místě se však ke svému údivu dozvěděl něco nečekaného. Byl vybrán pro misi do tábora nepřátelského vojska Hypnogara. Coby zástupce velekněze má doprovázet samotného generála Jižních vojsk s tlumočником, neznámým párijem, jehož jméno není důležité, aby společně doručili Hypnogarovi tajné poselství a dar v podobě kouzelného meče. A teď přijde to nejdůležitější. Sídlo Atmanahu navštívili sami bohové. Jejich družina je desetičlenná a jejich cílem je porazit na hlavu samotného Hypnogara i s jeho vojsky. A Guptha byl poctěn tím, aby jako zástupce chrámu pomohl vykonat jejich vůli. Před chrámem ho očekává královská družina, která ho zaveze do hlavního královského chrámu Atmanahu, tam ho připraví na cestu a připojí se k misi. Nečeká se od něj nic dalšího, prostě jen vyjede za Hypnogarem a spolu s ním, pokud přijme dar, se má vrátit zpět.

Guptha vyslechl příkaz velekněze se skloněnou hlavou a bez reptání přijal úkol, jehož důležitost ho samotného překvapila. Poděkoval a slíbil splnit, co se po něm žádalo, ale okamžitě mu přišlo zvláštní, že Atmanah navštívili bohové, aniž by předtím dali zprávu veleknězi, že se dostaví. Tato část historky mu nedávala smysl a buď znamenala, že celá zpráva je vylhaná, nebo věštila konec moci velekněze. Uvažte, co s veleknězem, který ani neví, že na Zexes dorazí sami bohové, pomyslel si Guptha, otočil se a velekněz už mu nestál ani za pohled. Buď je historka smyšlená a on kráčí vstříc smrti, nebo velekněz ztrácí svou moc. Druhá varianta mu však s ohledem na ruch v paláci i vojenský doprovod přišla pravděpodobnější. Tohle není historka smyšlená za účelem se pomstít.

Davy v ulicích jim provolávaly slávu a celé město bylo doslova na nohou, na náměstích se tančilo a slavilo, jako by je ani nečekal střet s vojsky Hypnogara. Proměněná nálada sálala z každého obyvatele Atmanahu. Masivní vojenský doprovod ho za slavnostního rytmu bubnů dovezl do chrámu Chamiheta VIII. Shromážděné davy ztichly a poslušně poklekly, aniž by jim kdokoli dal povel tak učinit. Jakmile se jejich družina objevila na dohled, jeden za druhým padal na kolena s očima nábožně upřenými na Gupthu a jeho doprovod. Něco se dělo, došlo Gupthovi. Sláva, která je běžně určena veleknězi, dnes

náležela jemu, uvědomil si s podivem. To nemůže být zdarma. Mám být obětován, došlo mu vzápětí, ale nehnul brvou a následoval vojenský doprovod po schodech vedoucích do hlavního paláce. Ani tento způsob pomsty velekněze mu však nedával smysl, protože být obětován znamenalo slávu a čestnou smrt. A tuto variantu od velekněze neočekával. Nic z toho, co se dělo kolem, mu nakonec nepřipadalo jako plán velekněze. Dělo se něco, co přesahovalo jeho záměry, uvědomil si.

A pak je poprvé spatřil. Deset bíle oděných postav, muži se ženami, všichni posazení na stejné úrovni s Chamihetem VIII. Tak je to pravda, bohové v Atmanahu, pomyslel si Guptha a rozechvělý padl na kolena. Vzduchem se neslo dunění gongu, chrám byl prosycený vonnými oleji, stoly přetékalý pokrmý i pitím. Nahá těla tanečníků s tanečnicemi se svůdně vlnila do rytmu bubnů, zatímco z druhé strany se předváděli herci v barevných maskách. Gupthovi byl vysvětlen jeho úkol. Potom se jeden z bohů vztyčil a přistoupil až k němu. Čtvero ochotných rukou chytilo Gupthu, aby sám vznešený Max mohl vykonat božskou vůli. Guptha bez pohybu čekal. Kupodivu muž v bílém obleku měl oči podobné ostatním. Vůbec se svým pohledem neskrýval, bez otálení k němu přistoupil a připásal mu na hrud' a záda dvě ploché desky spojené popruhy přes ramena. Když mu připevňoval zadní díl, chvíli s údivem zkoumal jeho tetování na zádech, načež hlasem, který zněl Gupthovi pobaveně, zavolal na ostatní bohy. O něčem se na dálku za jeho zády dohadovali.

„Pojďte se podívat, co má ten Guptha vytetováno na zádech. Tohle znám, to je přece na dolarovce! Amíci nás zase předběhli!“ vykřikl pobaveně na ostatní Max.

V ten okamžik se od stolu vztyčila bohyně Sarah a přistoupila až k sehnutému Gupthovi.

„Jasně jsem ti říkala, že před nimi nesmíme o ničem mluvit, i když máš vypnutý překladač,“ osočila se Sarah na Maxe, ale navenek to znělo, jako by se smála. Se zájmem si prohlédla Gupthova záda, pak pokynula bohu Maxovi a něco mu se smíchem sdělila slovy, kterým Guptha nerozuměl.

Zato jemu v uších zněl její libý hlas. Pak mu konečně bůh zvaný Max nasadil i druhou desku a Guptha si připadal jako v brnění. Ochotně se podvolil celé proceduře a pozorně sledoval každý pohyb přítomného boha Maxe i bohyně, jejíž jméno ještě neznal. Bůh Max mu však připadal, jako by pozbyl dobré nálady. Obě desky nesly označení, kterému Guptha nerozuměl, ale předpokládal, že jde o znaky neznámé abecedy. VX – volcano explosive – medium rare stálo na obou dílech, přičemž v pravém horním rohu se mihotal zelený bod. Bůh zvaný Max k němu přistoupil, až Guptha cítil jeho pozemský pach smísený s jeho dechem, spojil spodní díly desek tenkými černými provázky, jimiž Gupthu uzavřel do jakési vesty. Pak vytáhl pro změnu stříbrný pás, který odvíjel z návínu jako nekonečnou širokou nit, a Gupthu jím ovinul podobně jako zraněného, až Gupthovi vytvořil na těle zvláštní lesklou vestu, jež překryla černé tabule na zádech i prsou. Guptha netušil, že se jedná o pásku z tekutého kovu, která do hodiny vytvoří na jeho těle nezníčitelný doživotní kovový krunýř. S rukama nad hlavou se usmíval do očí samotnému bohu a nemohl spustit oči z krásy bohyně vedle něj. Vychutnával si jejich blízkost a ochotně se nastavil, aby ulehčil práci s upevněním pásky. Pak ho božský Max se znovu nabytým úsměvem poplácal po ramenou a odebral se zpět k ostatním. Guptha se neovládl a znova pohlédl do očí bohyně. Uvědomoval si, že z ní nemůže spustit oči. Prozkoumával každý záhyb jejího těsného bílého obleku a představoval si božské tělo pod ním.

„Jak se jmenuješ?“ ozvalo se na něj z černé věci připevněné u pasu bohyně řečí Atmanahu.

„Mé jméno je Guptha,“ odpověděl a padl na kolena, aniž by z ní spustil oči.

„Až dokončíš misi a vrátíš se zpět, tak přijď za bohyní Sarah. Rozuměls, Guptho?“ usmála se na něj bohyně.

A vyslovila jeho jméno, jásal Guptha v duchu. Pak se uklonil až k zemi a pokývl hlavou: „Ano, ano, Guptha rozuměl má paní, Guptha přijde,“ koktal s rozpaky a pak se osmělil. „A Sarah, Sarah je vaše božské jméno?“ zeptal se opatrně.

„Ano, Sarah jsem já,“ odpověděla mu bohyně se zvonivým smíchem. „Takže po splnění mise na tebe čekám,“ mrkla na zkoprnělého Gupthu a majestátně odkráčela zpět ke stolu za ostatními.

Gupthovo představení bohům skončilo a zájem o jeho osobu opadl.

Guptha polykal slzy štěstí, zatímco ho opásaného odváděli do vedlejších komnat.

Nazítří ráno na svou misi vyrazili Guptha oděný v bílém kněžském rouchu, Gamiton v plné zbroji nově pasovaného generála a spolu s nimi tlumočnick. Doprovázela je početná vojenská družina s rozkazem dovést je na hranici hlídanou Hypnogarovými vojsky. Zbytek už bude na nich. Vybavení bílými prapory znamenajícími i zde na Zexesu mírovou misi, písemnými podmínkami kapitulace Atmanahu s nabídkou míru a pečlivě střeženým darem, mečem pro Hypnogara Apikose, vyrazili na cestu. Mečem, který je obdařen kouzelnou mocí. Mečem, který seká železo jako máslo a má mít hlavní váhu při úspěchu mise.

Gamiton se pohodlně usadil do kočáru a náležitě si užíval své postavení. Po příjezdu zpět má být triumfálně uveden do pozice generála se všemi poctami. Těšil se doslova jako malý kluk. Ani na moment nezapochoyboval o úspěchu.

Dar, který vezou, má cenu neporazitelné zbraně na celém Zexesu. Tímto vlastně oficiálně jmenují Hypnogara vládcem celé planety, pomyslel si spokojeně, jako by celý plán vymyslel sám. Ovšem jen do okamžiku, než se dostane do blízkosti bohů Atmanahu. A jediným jeho úkolem je přivést Hypnogarova vojska na dohled k hradbám města. Na tom se nedá nic pokazit, totéž chtějí udělat sami, usmál se samolibě a zkoumavě pohlédl na spolecestujícího Gupthu. Typický nýmand z chrámu, pomyslel si a s nelibostí měřil jeho bílé kněžské roucho. Neměl ty svaté z chrámů zrovna v lásce a Guptha, nebo jak se přesně jmenoval, se mu nelíbil od prvního pohledu. Musím si na něj dát pozor. Ten jeho divný pohled. Zvedá se mi z něj žaludek, posteskl si v duchu a obloukem odplivl. Tak se k němu donesla zpráva o tom, že obdržel pozvání po splnění mise k samotné bohyni Sarah.

Tak Gamitona šířala tichá závist, zatímco kočár uháněl spolu s družinou po příjemné cestě, jako by se ani neblížil do nitra nejhoršího nepřítele Atmanahu všech dob.

Klid před bouří nevěstil nic dobrého, nicméně mysl Gamitona ovládlo nezpochybnitelné přesvědčení, že svou misi dotáhne do úspěšného konce. Bohové stojí při něm! Nemohl se dočkat okamžiku, kdy uvidí padat k zemi hlavy vojáků Hypnogarových vojsk. A Hypnogarovu hlavu si ukořistím pro sebe jako trofej, plánoval si podrobnosti svého triumfálního příjezdu zpět do Atmanahu. Jeho tělo potáhne za kočárem jako psa, ať ostatní vidí, co znamená postavit se generálovi Jižních vojsk. Jen škoda, že ho nemůžu přivést živého. Jako zajatec by poskytl více potěšení, zalitoval hořce. Bude se muset spokojit

s hlavou nabodnutou na kopí. Je to pořád dobrý kompromis, pochválil se nakonec a vzpomněl si, že v kočáru není sám.

Na okamžik zaměřil svou pozornost na Gupthu, ale pak se raději věnoval podivnému náramku, který mu nasadili sami bohové. Černý proužek se stříbrnou broží ve tvaru malé vypouklé koule. S hrdostí smíchanou s obdivem zíral na napohled jednoduchý, blyštivě se lesknoucí kus kovu a jedinou jeho myšlenkou byla závist, že jeho spolucestující kněží Guptha s tlumočnickem obdrželi totéž.

Netušil, že si prohlíží miniaturní vysílačku, kameru a souřadnicový lokátor polohy v jednom.

Jediní tři z celého Zexesu, pomyslel si pyšně a litoval, že ho v plné slávě neuvidí i tchán Kamihot s ženou Anínou. Když bude mít štěstí, doslechne se o mé slávě v bordelu, usmál se. Ale Kamihot neměl šanci, v jeho věku byl pro kamenolomy nepoužitelný. Zabijí ho první den, aby neměli zbytečná vydání, užklíbl se.

Vtom sebou kočár prudce trhl a zastavil. Gamiton trpce zalitoval, že není venku a nevelí jednotce. Je přece generál, ale takto zněly rozkazy. Jejich mise je příliš důležitá, než aby se protivil vůli bohů. Navíc už na vlastní oči viděl, jak končí ten, který se jim postavil, a v hlavě se mu promítla vzpomínka na svého předchůdce, generála Ámese.

Vyhlédl z kočáru, aby zjistil, co se děje. Velitel doprovodu stál a s rukou na čele mžoural ze svého koně proti slunečnímu jasů.

„Jsme na místě!“ vyštěkl krátký rozkaz. „Hypnogarovy oddíly jsou na dohled! A v počtu, který nám nedovoluje pokračovat dál.“ Vysvětloval ostatním už vcelku zbytečnou informaci, protože vrcholky oblých kopců se na dohled hemžily cizími vojáky jako mraveniště.

Velitel zavelel formaci uvolnit cestu, krátce se rozloučil se všemi členy mise a dál už pokračovali sami.

Gamiton se odhodlaně narovnal a ustrnul v očekávání. Přišla jeho chvíle. Odložil své zbraně, vystoupil z kočáru, pravou rukou chytil otěže, do levé vzal bílou vlajku připoutanou k tyči a za pomalého, ale jasně zřetelného mávání se s kočárem rozjel směrem k nepřátelským pozicím.

Sarah se zbylými členy posádky s napětím očekávala výsledek mise. S očima na monitorech komentovali doslova každý pohyb tří účastníků vyslaných do ležení nepřátelských vojsk Hypnogara Apikose. Na obrazovce právě poskakovaly záběry z kamery umístěné na paži Gamitona Párese.

Max mezitím horlivě glosoval jejich postup a z podnětu Liama uzavírali sázky na odhad dalšího vývoje.

„Uřežou jim hlavy, jen co budou na dosah,“ odhadoval Liam.

„Na místě Hypnogara bych přijal podmínky, shrábl meč, ale toho Gamitona s knězem bych uvažil v horkém oleji,“ ohodnotil vývoj na obrazovce Max a se zájmem sledoval první záběry nepřátelských pozic na vzdálených kopcích.

Sarah se na okamžik vzdálila, potom se vrátila s orosenou lahví vodky a desítkou pohárů.

„Až odpálíme véixko, tak to musíme oslavit,“ prohodila slavnostně k ostatním a položila ták s vodkou na stůl.

Mise začala, hučelo Gamitonovi hlavou. Jeho vzestup závisí právě na tom, co se odehrává teď! Pokud přežijí první setkání a nechají nás promluvit, vrátím se do Atmanahu jako porazitel Hypnogara, uvědomoval si Gamiton osudovost okamžiku. Pomalu se blížil k prvnímu šiku vojáků. Jako přikování k zemi stáli v palebných pozicích připraveni zasáhnout tisícinásobnou přesilou a měřili je nevraživými pohledy. Nejprve rozeznal jednotlivé postavy, chvíli na to už vnímal jednotlivé obličej. Nikdo se nehnul, nikdo nevydal ani hlásku.

„Jsme zástupci Atmanahu a přinášíme kapitulaci do rukou Hypnogara Apikose! Atmanah se vzdává bez boje! Přivážíme dary velikému Hypnogarovi!“ křičel dokola tři naučené věty jazykem Seveřanů, jen co se ocitl na doslech prvním vojákům.

Nikdo se nehnul, nikdo se neozval, nikdo neodpovídal. Rozechvělý Gamiton pobídl koně a pokračoval v cestě do nepřátelského ležení. Tak ujeli dobrých dvě stě metrů do týlu nepřítele a stále se nic nedělo.

„Ztrácím je z dohledu,“ poznamenal velitel doprovodu a pobídl koně k návratu.

Jejich část mise je u konce, pronikli do ležení v místě, kde se silnice ztrácí mezi pahorky nazvanými Sud s Břicháčem. Cíl splněn, členové mise naživu, dokud se mi neztratili z očí, formuloval si v myšlenkách pro sebe dopředu hlášení pro velitele vojska a zavelel k návratu zpět do Atmanahu.

Gamiton unaveným pohybem monotónně mával bílou vlajkou, zatímco už dobrou hodinu míjel nehybné šiky Hypnogarových vojsk. Takové přijetí vážně nečekal, připustil si, ale ihned své pochybnosti znovu zahnal. Je přece Gamiton Páres v přízni bohů Atmanahu, pomyslel si tvrdohlavě a pokračoval v započaté misi.

Vojáků kolem přibývalo, cesta se proměnila v jedno veliké ležení i demonstraci síly a zbraní zároveň. Do ochraptění vyvolával pořád totéž.

„Jsme zástupci Atmanahu a přinášíme kapitulaci do rukou Hypnogara Apikose! Atmanah se vzdává bez boje! Přivážíme dary velikému Hypnogarovi!“ vyvolával čím dál unavenějším hlasem.

Ale bez odezvy, povzdychl si v duchu, zatímco míjel železnými pláty kryté vozy, všechny stejné, podobné jako vejce vejci, a brzy pochopil proč. Posazené na sebe tvořily posuvnou vozovou hradbu výškou srovnatelnou s jejich hradbami. Proti takové technice nemají hradby Atmanahu šanci, uvědomil si při pohledu na vozovou věž, jejíž základnu už tvořily tři vozy umístěné vedle sebe na šířku, zatímco do výše vzhůru se vypínalo rovných šest řad, přičemž tato pojízdná pevnost zároveň sloužila jako obydlí i kryt současně. Žasl nad obrovitostí i variabilitou sestavených objektů.

Asi patnáct minut projížděl kolem obrovité vozové hráze, která uzavírala údolí a vytvořila umělé jezero sloužící jako provizorní zásobárna vody. A po celou tu dobu zíral do namířených zbraní a strnulých obličejů pomalovaných válečnými barvami, holohlavých, dlouhovlasých bezvousých i divoce zarostlých nerudných tváří jinak mlčenlivých, nehybných Seveřanů. Trvalo mu dobrý den cesty, než projel ležením Hypnogarova vojska až k předpokládanému cíli, zátoce u mysu zvaného Jantarová

skála. Právě toto místo si zvolil Hypnogar jako dočasnou základnu, než soustředí své síly a vtrhne se svými vojsky do Atmanahu, přemýšlel potichu Gamiton, který už dávno vzdal pokusy o navázání kontaktu a ochraptělým hlasem sotva zvládal vydávat občasné pokyny svým dvěma společníkům za sebou v kočáře.

Před jeho očima se rozprostřel úchvatný pohled, z něhož Gamitona mrazilo v žilách. V první řadě chyběla pýcha Atmanahu, Kaphreiský maják. Zůstaly jen rozvaliny spodního paláce. Tam, kde dříve leželo malebné přístavní město Kaphreia, se hladina moře ztrácela pod množstvím na sebe natlačených lodí. Z Kaphreie nezůstal ani kámen, uvědomil si Gamiton a raději ani nechtěl vědět, jaký osud potkal její obyvatele. A všude, kam oko dohlédlo, byly na pevnině ve strategických pozicích rozestavěné obranné valy z pohyblivých vozových hradeb, kryjících lehké plachtové stany.

Gamiton sjížděl s kočárem po točité cestě a namísto obdivu ho trápily starosti. S tímto průběhem mise opravdu nepočítal. Celý dlouhý den na cestě napříč Hypnogarovým ležením a s nikým nevešel do kontaktu, nikdo ho nezastavil, ani na něj jediný voják nepromluvil. Tak neuvěřitelnou podřízenost a kázeň si neuměl vysvětlit. S hlavou plnou starostí zamířil přímo do středu ocelového města s jistotou, že cíl jeho mise je na dohled, a s čím dál silnějšími pochybnostmi míjel mlčenlivé zástupy po zuby ozbrojených mužů. Co je to za nepřítele? Vrtalo mu hlavou, když se konečně ocitl na ploše, kterou dle jeho odhadu bylo možné nazvat náměstím před hlavním stanem. Zamířil s kočárem doprostřed, křikl na tlumočníka, ať se připraví, a seskočil z koně. Mlčenlivý zástup uzavřel příjezdovou cestu a Gamiton se rozhodl zahájit vyjednávání.

„Představ mě jako generála Jižních vojsk Gamitona Párese. Přináším kapitulaci Atmanahu a nabídku míru doplněnou o dar pro Hypnogara Apikose, meč vládce Zexesu!“ křikl na tlumočníka. A Gupthovi stroze přikázal: „Přines pouzdro s mečem! Je řada na tobě.“

Tlumočník se ujal své úlohy a opakovaně vyvolával obsah zprávy pro Hypnogara Apikose.

Konečně se z kruhu okolo stojících mužů odlepil hromotluk obrovité postavy, na prsou přepásaný kovovým brněním. Dokráčel až k tlumočnickovi a stroze mu sdělil: „Co chcete?“

„Ptá se, co chceme,“ obrátil se tlumočník na pokleklého Gamitona s bílou vlajkou v ruce.

„Přinášíme mír a kapitulaci Atmanahu bez boje. Dar pro Hypnogara Apikose. Meč, který seká železo. Meč vládce Zexesu!“ zařval Gamiton na celé kolo a počkal, až tlumočník jeho slova přeloží. Pak pokynul hlavou Gupthovi a přikázal mu: „Předej mu meč!“

Guptha se uklonil a mlčky předal dar.

Hromotluk přijal pouzdro, vyňal meč a nedůvěřivě potěžkal lesklou zbraň.

„Sekni do jiného meče. Sekni do železa! Je to kouzelný meč! Dar bohů!“ pobízel ho Gamiton k akci.
„Zkus ho!“

Ten se s pohrdáním v očích otočil na Gamitona, máchl mečem a usekl mu levou ruku.

Gamiton se zhroutil na zem a s obličejem zarytým v zemi skučel na celé kolo a kroutil se jako smyslů zbavený.

„Už to konečně odpal,“ ozvalo se naštvane z úst Sarah. „Dostali se dál, než jsme očekávali, a zbytečně je necháváme trpět,“ poznamenala ještě při pohledu na dění na obrazovce. „Navíc jsme si řekli, že po odpalu si dáme vodku, a ta nám mezitím zteplá.“

„Proč?“ namítl jí Lucas. „Chci vědět, jak se zachová ten kněz. Neříkali jste, že má na sobě vnitřní oko? Ať ukáže, co v něm je, chytrolín,“ uchechtl se Lucas. „Jsem zvědavý, jestli zkusí ten meč.“

„Na Gamitona! Urra!“ zvolal Max a naservíroval každému pohár s vodkou. „Na splnění mise, vodka – vodečka!“ poznamenal ještě. Všichni, jak tam byli, nespustili oči z dění v táboře nepřítele. „Dávám ti poslední minutu,“ prohodil Max k Lucasovi a s pohárem v ruce netrpklivě sledoval dění na obrazovce, „pak to konečně odpálíš, nebo to udělám za tebe.“

„Hypnogar nepřijímá dary,“ vrátil hromotluk meč Gupthovi, „co máte dalšího?“

„Přijímat ho nemusíš, ale zkusit bys ho měl, ať víš, co dokáže. Zatni ho na zkoušku do svého meče,“ zvolal na něj Guptha a počkal s dalšími pokyny na překlad tlumočnickem.

Hromotluk pokýval hlavou, vzal s pohrdavým úšklebkem meč a s úmyslem ho zlomit vsí silou ťal do vozové hradby.

Meč pronikl hradbou, jako by byla z másla, a uvolněný plát železa délky dospělého muže se odchlípl od vozu a vyzývavě se houpal.

Hromotluk nevěřícně zíral na zbraň ve svých rukou.

„Vidíš! Vidíš, že jsem ti nelhal,“ syčel na něj se zaťatými zuby Gamiton a pravou rukou si ucpával krvácející rameno halenou, zatímco mu krev stříkala mezi prsty. „Předal jsem vám meč krále Zexesu! Kdo ho vlastní, ovládá celý Zexes,“ zachrčel ještě Gamiton se zaťatými zuby.

Pořád lepší v pozici zachránce Atmanahu s jednou rukou než nesplněná mise, pomyslel si ještě v duchu. Oči se mu mlžily bolestí a s vypětím všeho úsilí přemáhal mdloby.

Hromotluk ani nepočkal na překlad, zamířil přímo ke Gamitonovi a rozpáral ho darovaným mečem – jediným tahem meče od rozkroku až k bradě.

V ten okamžik se obraz i zvuk ztratil a přenos skončil.

„Na bohy Zexesu!“ vykřikl Max.

A všichni, jak tam byli, do sebe překlopili pohár vodky. Jediná Sarah s jeho obsahem chvíli váhala, jako by nad něčím přemýšlela. Pak s odhodláním zavřela oči, jedním hitem vyprázdnila obsah a prázdnou skleničkou uhodila o stůl, až to zazvonilo, a jako ostatní porci vodky zapila vodou.

Následovala chvíle ticha, přerušena dutým vzdáleným prasknutím. To se však během vteřiny změnilo v rostoucí burácení doprovázené tlakovou vlnou, která ohýbala stromy a smetala chodce na ulicích k zemi po celém Atmanahu. Za ní se dostavil horký vzduch s prachem a dýmem, jaký se valí od sopečné lávy. Na obloze se zdvihl vzdálený, jasně viditelný ohnivý sloup, který moři navzdory proměnil záliv s mysem u Jantarové skály v jezero rozžhaveného magmatu, jako když se ocitneme uvnitř činné sopky. Vzduchem létaly do ruda rozžhavené kusy hornin o velikosti celých domů a Hypnogarova armáda spolu s účastníky mise beze stopy zmizela rozpuštěná v nic žářem exploze trhaviny VX.

Když hlavní výbuch odezněl a vyděšení obyvatelé Atmanahu opětovně vyšli do ulic, ze zálivu ještě několik dnů stoupal temný oblak černého dýmu prosycený probleskujícími rudými fleky, sirným pachem a zážehy drobnějších explozí. Krátce po hlavní tlakové vlně dorazily kotouče dýmu a Atmanah se na několik dlouhých dnů ponořil do černé kouřové clony, kterou třetího dne po výbuchu přerušily dlouho očekávané deště. Ozbrojené jednotky Atmanahu vyrazily směrem k epicentru výbuchu vypořádat se se zbytky Hypnogarovy armády, ale nedá se říct, že by došlo k opravdovým střetům. Hladem, tmou a kouřem ztýrané zbytky Hypnogarových vojsk padaly jako mouchy takřka bez boje. Čím hlouběji pronikaly jednotky Atmanahu k místu třesku, tím zbledovanější oběti nacházely, až se v záplavách dešťů nejodvážnější jednotlivci prodírali jen mezi klopýtajícími slepci. Povrch Zexesu byl v blízkosti exploze pokrytý nemohoucími těly obětí odsouzených k pomalé smrti na následky rozsáhlých popálenin. Ti nejodvážnější přinesli zprávy o do ruda žhnoucí tekoucí zemi, která jim zabránila pokračovat v postupu směrem do bývalého zálivu. Hypnogarova armáda se vypařila z povrchu Zexesu. Porážkou Hypnogara Apikose se Atmanah stal nejsilnější říší planety.

Poslové se zprávou o jeho drtivé porážce byli vysláni do všech sousedních říší.

Bohové se usídlili přímo v Atmanahu a říše je pod jejich ochrannou rukou! Jako noví vládcí Zexesu s okamžitou platností nařizujeme zvýšení daní a odvodů božské říši – Atmanahu, pravilo se ve spěšných depeších mířících napříč celým známým Zexesem.

Tak začal nový božský věk! Píše se rok nula a začátek nového počátku je nutné pořádně oslavit! Jejich bohové milují orgie a Atmanah je místem, kde se neřesti daří!

Oslavy započaly třetí den po zničení Hypnogarových vojsk a měly trvat celý měsíc. V den, kdy z kotoučů dýmu znova vysvitlo slunce a spolu s ním přišly zároveň blahodárné deště. Palác zachvátilo neutuchající nadšení. Každovečerní veřejná prezentace božských sil určená lidu přitahovala statisícové zástupy, na veřejných prostranstvích se pak tančilo a slavilo až do příštího rána, kdy oslavy započaly nanovo. Zásoby původně určené k přežití očekávaného obléhání byly velkoryse rozdány mezi lid. Plány na rozšíření říše Atmanahu a posílení armády nebraly konce. Předchozí strach a nervozitu z války vystřídal pocit uvolnění a pýchy na říši Atmanahu. Říši, která od nynějška vládne spolu s bohy celému Zexesu.

Nejinak tomu bylo v naší skupině samozvaných bohů. Vědomí, že snadným vítězstvím nad armádou Hypnogara se pasovali do role spasitelů říše, nasadilo křídla jejich ambicím. Tak se doposud prezentovaná jednota bohů začala drobit s ohledem na rozdílné názory, jak uchopit moc, která jim byla Atmanahem ochotně předána.

„Nemůžeme pořádk jen slavit,“ naléhala na ostatní Sarah. „Jsme bohové a musíme se podle toho i chovat. Jsme vládcí Atmanahu, tak přestaňte už s věčným pitím i drogami a věnujte se říši,“ vytýkala ostatním ve svém přesvědčení osamocená Sarah.

„Sarah má pravdu,“ zastal se jí Maksim, „pokud vzbudíme podezření, zbaví se nás jak Chamihetové, tak velekněz, kterého už sám podezřívám z nedůvěry,“ vysvětloval jim své důvody. „Od zítřka musíme změnit taktiku.“

Leč osm zbylých bohů a bohyní představovalo osm rovnocenných rozdílných názorů. Mlčky ho vyslechli, pokývli hlavou a za hodinu jednali po svém. Nebylo neobvyklé, že se nedokázali shodnout ani na tom, kdo má večer vystoupit na oslavách bohů určených lidem Atmanahu. Zmožení neustálými pitkami a orgiemi nepředstavitelných rozměrů, posílenými nepřetržitým drogovým opojením, začínali v trvalém božském poblouznění s porcí drog hned od časného rána.

„Nejsme jejich poskoci. Když ti vystoupení dnes připadá tak důležité, táhni si tam sama,“ ukončila debatu za všechny Jane. Polkla naráz dvě tablety a zapila je vínem. „My si dnes uděláme božský mejdan,“ utrousila směrem k Sarah a otočila se k ní zády, takže už neviděla její zlostný pohled, který však okamžik nato zamaskovala přívětivým úsměvem.

Začal sedmý den nepřetržitých oslav. Den, v němž se vše změnilo.

Nahý, do bronzova opálený mladý muž s lesklým mečem v ruce se protáhl zástupem u brány a mlčky pokračoval směrem k hlavnímu chrámu, nyní přejmenovanému na Svatyni bohů. Jindy by takto oděný cizinec s mečem vzbudil pozornost hradní strážě. Psal se však sedmý den počátku říše a oslavy

byly v plném proudu. Nahota přestala vzbuzovat podivení a meč pokládali strážní za atrakci. Jen další z tanečníků, kteří se objevovali na každém náměstí v tuctech, mávli bez zájmu rukou a nechali ho jít. Muž beze slova míjel davy na ulicích, bez povšimnutí se protáhl až do blízkosti hlavního chrámu Atmanahu – Svatyně bohů.

Krátce se zastavil, meč schoval do pouzdra a popruhy připevnil na záda, tělo zahalil do ukradeného bílého pláště, který náležel kněžskému stavu. Takto přestrojený za kněze minul první terasy a po širokém schodišti zamířil ke vstupním dveřím chrámu, jež byly střeženy ozbrojenou posádkou. S kapucí na hlavě a zbožným výrazem úcty v obličeji prošel kolem stráží a pokračoval do hlavní Síně Chamihetů, nyní Síně bohů.

Oslavy dnešní večer vrcholily v západní části chrámu. Chystalo se noční vystoupení bohyně Sarah za přítomnosti velekněze. Neznámý vklouzl až do těsné blízkosti zapovězených prostor právě v okamžiku, kdy se objevil zástup provázející bíle oděnou bohyni Sarah. Dav pobožně poklekl, neznámý muž však zůstal stát, sejmul z hlavy kapuci a upřel svůj pohled na Sarah. Už, už ho pro jeho opovážlivost chtěli strážní odklidit a ztrestat, když si ho povšiml samotný velekněz a pokynem ruky zadržel stráž. To už neznámého zaznamenala i samotná bohyně Sarah a zpytavě mu pohlédla do očí. Chvilí to vypadalo, že bude bez povšimnutí pokračovat v chůzi. Když se náhle, jako by ji něco zaujalo, zastavila. Na okamžik na neznámého zírala a pak mu pokynem ruky naznačila, ať přistoupí blíž. Strážným ale poručila nezasahovat. Neznámý poklekl, rukama sjel za záda a z ukrytého pouzdra tasil meč, který položil před sebe na podlahu, a sklonil hlavu k zemi.

Sarah s nevírou zírala na povědomou osobu. A čím více na cizince zírala, tím zřetelněji jí docházelo, že se musí ovládnout. S precizně předstíraným úsměvem a bušícím srdcem vykročila k cizinci a pohlédla mu do obličeje, a zároveň mistrně zakryla vlastní překvapení.

„Kdo jsi a jak se jmenuješ?“ oslovila cizince, jako by ho viděla poprvé.

„Guptha, má božská paní Sarah,“ odvětil tázaný. „Přikázala jste, abych se vrátil, tak jsem tady. A zde vám vrátím váš kouzelný meč.“

Sarah zavrávala, až si jejího pochybení všimli i strážní. A stačilo jen málo, aby neuhodili na klečícího Gupthu, když je Sarah všechny, jak tam byli, překvapila následujícím požadavkem.

„Povstaň tedy, Guptho, odevzdej mi meč a postav se po mé pravici.“

Guptha učinil, jak si Sarah přála, a spolu odkráčeli do uzavřených komnat, kde Sarah nevěřičně zkoumala darovaný meč.

S nedůvěrou hleděla na nápis vyvedený do ostří přímo nad rukojetí: FUCK YOU. A hlavou jí běželo tisíc otázek. Je to možné? To nemůže být on, to přece... ale v obličeji je to tentýž muž... i samotný velekněz ho poznal, přemýšlela v duchu, zatímco usilovně uvažovala, jak se zachovat. Přišel se pomstít? To určitě ne, to už by dávno zaútočil... To přece není možné, vždyť jsem ho viděla na obrazovce spolu s ostatními. Na vlastní oči. Nakonec, třeba mi ho sami bohové sesílají z nebes, vždyť to zapadá do mého plánu, pousmála se pro sebe.

Pak přinutila Gupthu, aby se svlékl, a dlouho stála a mlčky zírala na jeho záda. Očima i hmatem nevěřičně zkoumala jeho tetování, až se přestala zabývat myšlenkami, a z pohmatu se stalo hlazení. Poté se jejich ústa i oči setkaly a těla nadlouho splynula ve vzájemném objetí.

Ten večer někdo zavraždil samotného velekněze, uřezal mu hlavu a ukradl jeho rudé roucho. Taky to byl poslední večer, kdy obyvatelé Atmanahu spatřili zbylých devět bohů. Naposledy je viděli tvrdě spící v Božské síni, zatímco se bohyně Sarah připravovala na své vystoupení. A od té doby, jako by se po nich slehla zem.

Náhradou za ně se nazítří ráno objevila o to spanilejší Sarah v doprovodu nového velekněze třímajícího namísto žezla moci kouzelný meč vládce Zexesu. Pak všem stroze oznámila, že sedmého dne trvání říše došlo k božskému spojení a ona, bohyně Sarah, je nyní jedinou nástupkyní předchozího božstva zde na Zexesu a v celém vesmíru, silnější a mocnější než kdy předtím.

„Posílená vtělením předchozích polobohů představuji od dnešního dne jedinou pravou bohyni, vzniklou spojením předchozích desíti, a má vůle je vůlí říše Atmanahu,“ pronášela hlasem bohyně i královny zároveň. „Jako důkaz přináším meč, který krájí železo jako máslo. Meč, který náleží od této chvíle veleknězi zde po mé pravici. Meč, považovaný za navždy ztracený v žáru lávy v místech, kde došlo ke zničení vojsk Hypnogara Apikose.“ Nato blahosklonně pokynula svou božskou rukou shromážděným davům a zahájila měsíční oslavy božského zrození i svatby zároveň. „Zrození královny Sarah, boží dcery a počínaje dnešním obřadem – manželky velekněze a spojenkyně Chamihetu i vládkyně Atmanahu a Zexesu zároveň.“

To dořekla a s plamenometem v ruce vykreslila do ranního vzduchu efektní podívanou, konečnou tečku za dnešním božským představením. Shromážděné davy propukly v jásot a nadšení, které neznalo mezí.

Téhož dne se v temném podzemí města odehrála scéna, jejíž souvislost s předchozím dějem zůstala obyvatelům Atmanahu navždy skryta. Máme na mysli baráky kupce Kamihota, nyní o to slavnějšího a obávanějšího, protože mazaně využil jepičí popularity zesnulého zetě generála Gamitona Párese, zachránce říše a chrabrého účastníka války bohů, při které byl na hlavu přemožen nepřítel říše Hypnogar Apikos.

Kupec Kamihot byl toho dne ve výtečné náladě. Pohvizdoval si známý popěvek a v duchu se radoval, protože dnes sehnal výhodnou partii pro ovdovělou dceru po tom od narození hňupském zeťákovi a dvoudenním generálovi v jednom, Gamitonovi, ušklíbl se spokojeně. Bude sice muset ještě půl roku počkat, aby vyhověl etiketě a učinil tak zadost požadavkům povinného truchlení, ale přislíbené spojení jeho dcery Aníny se synem soudního zapisovatele Samirthana mu přinese nové možnosti, jak posílit svůj vliv na státní správu. Zaměstnán vlastními příjemnými myšlenkami sestoupil do temného sklepení. Úzkou chodbou kráčel koridorem lemovaným věčně zatuchlými kójemi, běžně sloužícími k přechovávání čerstvě získaných otrokyň, dokud se pro ně nenašlo vhodné umístění v některém z jeho početných nevěstinců rozestých po celém Atmanahu.

Dnešního dne ho čekalo převzetí a vyřízení choulostivé záležitosti, o jejíž splnění byl naléhavě požádán teď už mrtvým poslem samotného velekněze. Vyhovění žádosti znamenalo významné posílení jeho vlivu, uvědomoval si, když přebíral skupinu pěti nehybných nahých mužů v okovech, určených pro otrockou práci v kamenolomech. Vychrstl na ně kbelík studené vody a kopanci je vzbudil z tvrdého spánku.

„Vítej do nového života,“ řval na jednoho za druhým, zatímco je zběžně kontroloval. Prohlídka mu nezabrala ani celou minutu, zkušeně ověřil, zda jsou schopni okamžitého transportu a bez dalšího zájmu o jejich osud pokračoval do vedlejší kóje, kde na něj v okovech čekaly čtyři nové spící otrokyně. Procedura byla téměř stejná. Po násilném probuzení je s precizností koňského handlíře prsty i očima prozkoumal, zkušeně prohmatával jejich těla od prsou až k rozkroku včetně zubů. Na trhu budou žádaným artiklem, pomyslel si kupec Kamihot spokojeně při pohledu na jejich zachovalá těla. Úpěnlivým prosbám nevěnoval pozornost – stejně jim nerozuměl. Bůh sám ví, jakým mluví jazykem, pomyslel si v duchu a naposledy je obhlédl. Tu bílou jako sníh si nechám chvíli pro sebe, rozhodl se. Vyřizování vzájemných účtů mezi rodinnými klany mělo tvrdá pravidla, kupec Kamihot byl vždy loajální svým pánům a o původ zboží se nestaral. Prostě vykonal, co se po něm žádalo, a využil příležitosti vydělat. A dnes se zavázal, že ihned po převzetí a probuzení spolehlivě zajistí zmizení devíti osob, aniž by cokoli o jejich původu kdy proniklo ven z podzemí jeho skladu, byť jen jediným slovem. Zavolal němého sluhu Hidonise a prstem mu ukázal na obě kóje s novým zbožím. „Těch devět čeká zvláštní poslání,“ usmál se. „Kromě té bílé,“ ukázal prstem na Aleksu, „jsou tvoji. Začni tím, že jim všem vyřízneš jazyk. Není třeba, aby někde vykládali, co by vykládat neměli. Jinak běžné určení, muži do kamenolomu, ženy zůstanou v Atmanahu. Zítra ti sdělím, co s nimi dál, potřebuji je schopné transportu. A teď už mě omluv, mám doma pozdní oběd.“

S těmi slovy zmizel po schodech vzhůru a ponechal Hidonise splnit jeho úkol.

Tak začal nový slavný věk dynastie královny Sarah, ženy velekněze, spojenkyně Chamihetů a vládkyně Atmanahu i Zexesu zároveň.

Poznámka autora: Povídka Bohové Zexesu představuje mé odbočení do žánru sci-fi. Pokud zaujme dostatečný počet čtenářů, může pokračovat osvobozením devíti odsouzců Rusem Maksimem a rozpoutáním války bohů na Zexesu. Můj cíl: něco jako Rambo, ale slavnější.

